

PROGRAM VE SBORU od října 2006

Náboženství v základní škole Liptál: 1.-4. třídy, čtvrtek 12.45
5.-7. třídy, pondělí 13.45

Sobota 7.10. 9.30 h, Zlín, Presbyterní konference: Dr.Susa: Doprovázení člověka v krizi

Neděle 8.10., 10 h bohoslužby s Děkčíněním za úrody, vysluhování sv. večeře Páně

Sobota 11.11., Valašské Meziříčí, Konvent Východomoravského seniorátu ČCE

Neděle 3.12., 1. adventní neděle

Jménem staršovstva Vás bratrsky zdraví

Tomáš Němeček, kurátor

Jan Hudec, farář

KÁŽEME KRISTA

Zpravodaj

Farního sboru
Českobratrské církve evangelické
756 31 Liptál 8

Telefon: 571 438 034, 732 733 158

E-mail: janhudec@tiscali.cz

Číslo účtu: 111 220 858 / 0300

Říjen 2006 Číslo 5

Milí bratři a sestry, přinášíme Vám další číslo našeho sborového zpravodaje. Po kratičkém zamyšlení zde najdete rozhovor s našim bývalým presbyterem, bratrem Janem Volčíkem, který hovoří o svém životě, víře, rodině, ... Dále se dočtete o cyklopuťáku naší mládeže, která tentokrát vyrazila do Polabí. Letní tábor dětí vzpomíná na dětský stanový tábor na zahradě u fary a jejich velká dobrodružství. Pokračujeme zápisem do sborových matrik a nakonec uvádíme program v našem sboru na měsíce říjen a listopad.

„Až tě Hospodin, tvůj Bůh, přivede do země, o které přísahal tvým otcům Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že ti ji dá, a dá ti veliká a dobrá města, která jsi nestavěl, domy plné všeho dobrého, které jsi nenaplnil, vykopané studny, které jsi nevykopal, vinice a olivovníky, které jsi nevyasadil, ... až se dosyta najíš a vystavíš si pěkné domy a usídlíš se, až se ti rozmnoží skot a brav, až budeš mít hodně

stříbra a zlata, až se ti rozmnoží všechno, co máš, jen ať se tvé srdce nevypíná, takže bys zapomněl na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.“

5.Mojžíšova 6, 10.11 a 8,12-14

Mojžíš nám připomíná, že všechno máme od Pána darem – města, která jsme nestavěli, studny, které jsme nevykopali ... a vyzývá nás, abychom na Pána Boha nezapomněli a neřekli, že jsme toho nabyli vlastní silou a vlastní zásluhou. Možná to chce ukázat na stav v našem životě, kdy člověk má období chudoby a strádání, ale má víru a potom přijde období hmotného zajištění a tu jsme varováni, abychom nezapomínali na svoji víru a na toho, kdo nás štědře zaopatřuje.

Milí bratři a sestry, přeji Vám, ať je Pán Ježíš Kristus ve Vašich domovech trvalým hostem.

rv

ROZHOVOR

Letos v červenci se dožil požehnaných devadesáti let člen našeho sboru a bývalý presbyter bratr Jan Volčík ze Lhoty. I přes vysoký věk si stále zachovává duševní svěžest a zájem o dění v církvi i ve společnosti. K přiblížení jeho osobnosti jsme mu položili několik otázek.

1. Bratře Volčíku, řekněte nám nejprve odkud pocházíte a jakému řemeslu jste se v životě věnoval.

Narodil jsem se ve Lhotě. V šesti letech jsem se s rodiči přestěhoval na Vsetín, kde jsem začal chodit do školy.

Když mi bylo osm, tak jsem za školní mládež vítal na Vsetíně prezidenta T.G.Masaryka. Přiznám se, že na tuto událost zvlášť rád vzpomínám. V živnosti svého otce jsem se vyučil kolářem a absolvoval mistrovskou školu karosářskou. Zaměstnala mě mladoboleslavská Škodovka v konstrukci karosérií. Poté jsem opět pracoval v naší živnosti. Od roku 1960 po jejím zrušení tehdejším režimem jsem pracoval v elektrozávodě na Vsetíně a nakonec v době normalizace v JZD. V tzv. veřejném zájmu jsme se museli z našeho bydliště dvakrát stěhovat, až jsem se nakonec vrátil zase zpět do Lhoty.

2. Co pro Vás v životě znamenala rodina?

Zapsáno do sborových matrik od ledna do září 2006

Křty: Linda Michálková, Liptál 241
Petr Vraštiak, Lhota 230
Josef Sommer, Liptál 289
Tim Nöhrling, Paderborn
Tomáš Mrlina, Liptál 57

Konfirmace 18.6.2006

Dagmar Dědková
Vladimíra Geržová
Kristýna Hrádková
David Londa
Darina Machalová
Josef Mikulec
Lubomír Mikulec
Jana Vráblíková
Jaromír Žurek

Sňatky:

David Němeček a Vladimíra Hnátková
Pavel Bambuch a Monika Chrástková
Zdeněk Šťastný a Jan Juráňová
Miroslav Malčík a Alena Válková
Tomáš Mrlina a Petra Elšíková

Úmrtí

Zdeňka Geržová, Liptál 88
Marie Daňová, Liptál 399
Lubomír Chmelař, Liptál 350
Josef Dědek, Lhota 74
Františka Evjáková, Liptál 330
Marie Kocourková, Liptál 141
Jaroslav Cedidla, Liptál 416
Jiřina Vychopňová, Liptál 164
Karel Frýdl, Liptál 292
Marie Hrádková, Lhota 94
Vladimír Jančina, Lhota 197
Jaroslav Obadal, Lhota 2
Josef Matoška, Lhota 138
Josefa Němečková, Liptál 255

Letní tábor v Liptále

V pondělí dopoledne nás rodiče dovezli ke kostelu. Potom jsme se sešli v jídelně a tam nám pan farář Hudec říkal, co budeme ten den dělat. Potom nás čekal oběd, vybalování a rozdělení do čtyř družstev: Rubenovci- vedoucí Jožka a Honza, Benjamínovi- Lucie a Soňa, Neftalímovci- Anička S a Martina a Ašerovci- Anička Ž a Míša. Denně byly dětské bohoslužby, na kterých nám paní farářka Hudcová vyprávěla příběh o Josefovi a my jsme trénovali zpívání písní a hraní na hudební nástroje.

Jeden den byla soutěž pro chytré hlavy, při které jsme šli na Spáliky a plnili úkoly.

Další večer byla stezka odvahy v lese a druhou noc jsme šli do strašidelného zámku, kde svítily jenom svíčky a byl tam třeba obrovský pes, který hrozně štěkal. Taky na nás čekala smrtka s kosou a jiná strašidla. Vedoucí se nás snažili co nejvíce vystrašit- nepodařilo se. Protože bylo celý týden velké horko, tak jsme mívali odpoledne vodou naplněné balonky, se kterými jsme po sobě házeli a také jiné vodní hry. Hrál si s námi i pan farář a zažili jsme společně hodně srandy. Dvakrát v týdnu, vždycky k večeru, za námi přijely dvě cérky, které měly s sebou koně a my jsme se mohli vozit okolo kostela.

Jednou jsme šli do lesa a tam jsme soutěžili, které družstvo postaví nejpěknější Egypt a pyramidy, okolo kterých protékal Nil. Vyhrálo družstvo Benjamínů.

V sobotu dopoledne jsme šli přes Bařiny na Povalčice a na zpáteční cestě u kravína nás zastihla velká bouřka. Než jsme doběhli ke kostelu, tak na nás nebyla nitka suchá. Všichni se už těšili na večerní rozlučkový táborák, kde nám byly rozdány diplomy a odměny a bylo bohaté občerstvení. A protože poslední noc přšelo, tak jsme museli spát na faře.

V neděli ráno jsme se slavnostně oblékli a v kostele si zopakovali vystoupení, které jsme při bohoslužbách předvedli našim rodičům, kteří si pro nás přijeli a všichni se už moc těšili domů.

Maruška

Vyrůstal jsem v rodině bez sourozenců, ale za laskavě přísného vedení rodičů. Vedli mě k práci jak v dílně, tak při malém hospodářství. V dnešní době žijeme s manželkou sami. Vychovali jsme společně dva syny a dceru, dcera z prvního manželství žije v Německu.

3. Které sbory naší církve jste poznal a jak vás ovlivnili její faráři?

Šedesát sedm roků v Horním vsetínském sboru mi dalo dost možností poznat sborové prostředí; a také šest farářů, kteří se za tu dobu ve sboru vystřídali svým způsobem ovlivnili i moji účast na životě a dění církve. Pobyt ve sboru v Mladé Boleslavi patří v mých vzpomínkách mezi ty, na něž jsem až dojemně hrdý. Uvědomuji si, že prostředí sborového života neovlivňuje jen farář, ale členové sboru, kteří jsou vám vždycky blízko.

4. Mohl jste v ČCE nějak uplatnit svá obdarování?

Vždycky jsem měl dost možností, jak se uplatnit v životě sboru, protože jsem se účastnil činností ve sdružení mládeže a později ve staršovstvu. Mnohokrát jsem vypomáhal čtenými službami Božími, jak ve „svém“ sboru v Liptále, tak i v kazatelských stanicích, pokud jsem byl o tuto službu požádán.

5. Prožil jste ve svém životě něco jako obrácení nebo Vaše víra rostla nenápadně „jako když rosa padá na přisečenou trávu“?

Nemohu říci, že bych prožil nějaké náhlé obrácení. Víra je také určitým, ale i neurčitým dědictvím rodičů z obou stran. Také jsem procházel mnohou krizí v osobním rodinné životě. Tu pro mne byla víra nejbližších a přátel velkou oporou.

6. Má podle Vás naše církve budoucnost nebo postupně zanikne a její místo zaujmou jiní?

Jsem přesvědčen o tom, že církve má budoucnost. Nezanikne, věřím, že nezanikne víra naše, našich dětí i jejich dětí. Není nic, co by mohlo církve Kristovu nahradit.

7. Jaké přednosti a jaká rizika přináší současná doba pro církve?

Církve prošla také údobím zkoušek. Scházela se, nechýběla vzájemná pomoc. Ale také se přestala scházet a vzájemně si pomáhat. Věřící jako každý jiný má dnes svobodu, má ji také církve. Ta má ale také velkou odpovědnost, aby zůstala věrná v jednotě.

8. Co byste položil na srdce mladší generaci v našem sboru?

Starý člověk se ohlíží také do minulosti. Mladí ne vždycky naslouchají radám těch starších. Přece je jiná doba, jsou jiné možnosti využití volného času. Jednu jedinou radu se však odvažují předložit vám, kteří jdete kus života s námi: „Ať Láska Kristova víže nás.“

Otázky položil a za odpovědi milému jubilantu děkuje J.Hudec

Cykloput'ák 2006

Místo činu: Kolín - Lipany a zpět; Kolín - Nymburk - Lysá nad Labem - Mělník, Mělník - hrad Kokořín a zpět

V hlavních rolích: Lucie Kulatá, Marcela Daňová, Tomáš Gerža, Anna Svobodová, Jan Hudec alias BrFr, Milena Hudcová, Pavel Kotrla, Jaroslav Kotrla, Jan Němeček, Milena Halová

Mám-li zrekapitulovat vzpomínky na letošní cykloput'ák, vybaví se mi stěžejní body: pochopitelně kolo, voda, sluníčko, Kent, vlak a jednotlivé obrázky z míst, kam jsme si zajeli, kde jsme byli ubytováni a ten nejostřejší obraz je zaměřen na kamarády, se kterými byl tento „zažitků plný“ týden spjat.

Proč obrázek kola, je vám asi všem jasné...

Voda je na vysvětlení trochu složitější, protože jsme za prvé projížděli Polabí, za druhé - ve velkých vedrech, takže vždy všichni uvítali zavlažovací zařízení na polích, které pod určitým úhlem stříkalo i na cestu, kudy jsme projížděli. No a za třetí - ne na všech farách jsou vybaveni sprchou pro deset upocených cyklistů. K hygienickému uspokojení těla jsme tudíž uvítali obyčejnou hadici na potřík zahrady, vytáhli plavky a šampony a poslali sprchový kout i s vanou do háje. Kam se hrabe proti takovému zážitku!

Sluníčko nás provázelo celým putováním. Jen ke konci, kdy do nás - mládežníků, vkládala naděje sama příroda, a my se modlili, aby konečně zapršelo, prosby byly vyslyšeny. Nejen že zapršelo, ba dokonce zahřmělo, a nad našimi hlavami se strhl boj o největší bouři. Bratr farář jich napočítal tři. Marcela si naštěstí ví rady, jak zvládnout takovou situaci, a proto píchla kolo na duši a my strávili nejhorší chvílky namačkání v malé autobusové zastávce.

Hru Kent možná někteří znáte: karetní hra, kterou miluje jedna z našich „putovních“ kuchařek Lucka. Hrajeme ji o volných chvílích skrz celým týdnem, a když se letos musela Lucka vrátit domů o pár dní dříve než my, pamatovali jsme na ni a touto hrou jí vzdávali čest i nadále. Teď máme zase na rok pokoj!

Vlak. Myslím, že nikdo nebude překvapen, když vzpomenu na zpáteční cestu domů. Jediný přestup na trase Mělník - Vsetín se uskutečnil v Kolíně a odtud jsme se doslova vařili, pekli a smažili až na Vsetín.

Přeplněný vlak a volné místo jedině v nákladním vagóně u záchodků se nám postaraly o opravdu nezapomenutelné zážitky. České dráhy, děkujeme!!!

Sestava „kolistů“ se nám od loňského roku trochu pozměnila, avšak ne na úkor pohody a zodpovědnosti. Hlavně zodpovědnosti bylo letos třeba, jelikož autem jezdil hlavně náš bratr farář a my již v prvních dnech zjistili, jak je náročné bez řádného vedení dojet na správné místo, přičemž není možné sledovat mapu a cestu před sebou zároveň. Proto po pár blouděních mé tělo usoudilo, že bloudit a následně se vracet mohou ti tělesně zdatnější a já se budu držet více vzadu s klidným svědomím, že mi zbydou síly na dojezd ke správnému místu a ještě po cestě coby zdravotník - amatér posbírám padlé za vlast. Úrazů příliš nebylo, spíš jsem se potýkala se svými alergiemi a s úvahou co všechno „napiplat“ na Aniččin nemocný prst přivezený v zoufalém stavu už z Liptálu.

Chtěla bych teď na závěr poděkovat spoluúčinkujícím na dalším sportovním týdnu za trpělivost při mém nestíhání do kopců; za to, že se mnou vůbec vydrželi. Bratru faráři vzkázat, ať se zpětně neděsí „do čeho že se to, na stará kolena, pouští“ a aby nic nehrotil a příští rok uspořádal podobný hon opět, protože jsme si ho všichni zamilovali. Bohu děkuji za téměř prázdné hádky a za zdraví, ve kterém jsme to relativně přežili.

Mili

